

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344123648/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Men endnu paa Vogntrinet holdt den ældste sin unge Søster tilbage og hviskede:

«Aa kunde han dog blot bevæges til at blive her, saa vilde vi lettere faa Guldet fra ham.»

«Hvorom taler I?» spurgte Prinsen.

Men Svigerinden svarede med stor Venlighed:

«Ak, vi taler om, at det gør mig saa ondt at skilles fra min lille Søster. Bliv her i Montmartre hos min Søster og nærved mig. Smukke Prins, du skal ikke fortryde det.» Og der blinkede noget sødt og sælsomt i den ældstes Øje.

«Nej!» Prinsen rynkede Brynene.

Det var et uendeligt Hviskeri.

«Husk nu paa, at du nøje gør, som jeg har sagt dig, Sylvia. Aa kunde jeg blot rejse med og vejlede dig med at dreje Guldet fra ham.»

«Hvorom hvisker I?»

«Kære, smukke Prins, jeg vil gaa jer begge til Haande. Tag mig med!»

«Kusk, kør for den Lede!»

Nu slap den ældste Søster den unge.

«Kære, smukke Prins, nu kører min Søster bort til sit Bryllup, mens jeg bliver her bedrøvet og ene. Giv mig i alt Fald til et Par Sølvspænder, saa jeg kan gaa i Møllen og danse . . . Nu Hjærtens Tak, du velsignede Prins, lev vel, vær god mod min lille Søster. Sylvia, husk mine Formaninger, vær god mod Prinsen.» Men hemmelig hviskede hun: «Ikke et Kys, før du har Guldet! ikke et Kys, Sylvia!»

Naa, Bruden er i Vognen, Vogn døren lukket. Tiop – tiop – tiop – tiop pjasker Hestens Hove paa den vaade Gade. Den tiloversblevne Søster lukkede sin Østersbanke, købte Sølvspænder til sine Sko og gik i Møllen for at danse.

Der er det, at næppe er det Vinter, saa bliver det Foraar igen i Paris. Tiop – tiop – tiop – tiop lod Hovslagene. Skont Natten var sort og fugtig, kun plettet af sparsomme Lygter, hvor Prinsen kørte med sin nyvundne Brud, mærkede han af en vis Muldjordslugt alle Vegne Vaaren, Befrielsen. Og saa var der det, at næppe var Vogn døren smækket i for Sylvia, før denne hemmelighedsfulde tænkte lige saa lidt paa Formaninger og ligevægtige Søstre som Foraarsbækken paa den Sne og Is fra i Fjor. Tiop – tiop – tiop – tiop klappede Hestehove-

ne derude gennem Fugtigheden. Der sang vel ingen Fugle i Parc Monceau. Men tænk at føre Foraaret med i sin Vogn, et Foraar fra Montmartre, bort fra alle de Gasflammer, Spejle og Solvdiske, igennem det milde, muldne Mørke, helt ud til en redelig og uforstyrret Udkant af Staden. Raske Hovslag, uendelige Avenuer. Det er, som om en Kongedatter har dækket den brede og lige Chaussé med sit lange, udslagne Haar – et Sejerstog! Den unge Søster med sine hemmelige, lukkede Øjne hænger ved hans Hjerte. Han kysser hendes Pande, og den forurodigende Pige rækker ham ogsaa sin Mund. Han løser for hendes Skulder og kysser den; og den forurodigende Pige er uden Svig, da han ogsaa kysser hendes Barm. Det er Fuldkommenheden. Derude i Mørket, hvor de kører frem, falder, viger alle Grænser. (Tænk Overraskelsen hos en Mand, som hidtil gik i en Have, hvor Frugterne var efterhængede og sad fast paa Træerne, men som nu pludselig, idet han rækker Armen op mod en Gren, beholder Frugten i Haanden, og det er en stor og saftig Blodappelsin. Dette er Fuldkommenhed.) Prinsen kyssede da sin udvalgte, som var stilfærdig og smykket med bleggule Hyacinter. Og hun kyssede ham endda meget mere. – Som de jo nu begge havde Lov til.

I en fjern Krog af Paris, uoverstigelig langt borte, i en Gade, hvis venlige Ensomhed gør to Menneskebørn endnu mere fortrolige, bragte han hende under Tag i et lille Hus, hvor der var godt at bo og morsomt at være og mere at se, end hun den Aften havde Øjne til. Og saa varede Fuldkommenheden videre til Hanegal.

Vi kan alle for en smuk Prins glemme vor Søsters Raad nogle Timer. Og altsaa galede Hanen, før den skønne Sylvia med store, mørke og vaagne Øjne begyndte at tage nærmere Kending af Stedet, hvor hun var, og af sine forsømte Pligter. Hanen galede, og Erindrungen om givne Løfter blev des mere levende, jo tryggere hun havde sovet fra dem, saa det var den unge Kone ganske umuligt at tænke paa noget andet. Hun syntes næsten, at hun hørte sin ældre Søsters Gnaveri i Montmartre, og for hun vidste af det, ruskede hun sin sovende Mand

»Hvad er der, Askepot?«

»Aa jeg tænker paa min gode Søster, som længes efter mig, og som ikke bliver rolig, for hun har set mig. Jeg tror, jeg vil staa op og løbe til Montmartre.«